

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 9. května 2017, v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Sováka a soudců JUDr. Ivo Skoupého a Mgr. Vandy Čímkové odvolání **obžalovaného J. S.**, nar. [REDACTED], a odvolání **státního zástupce** Krajského státního zastupitelství v Plzni, podané v neprospěch tohoto **obžalovaného**, obojí proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2017 sp. zn. 34 T 16/2016, a rozhodl **t a k t o :**

K odvolání státního zástupce se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu **z r u š u j e** ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu.

Podle § 259 odst. 3, odst. 4 tr. řádu **se znovu rozhoduje** tak, že
obžalovaný

J. S.,
nar. [REDACTED] v [REDACTED],

se za pokus zločinu podpory a propagace terorismu podle § 21 odst. 1, § 312e odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění novely provedené zákonem č. 455/2016 Sb.,

o d s u z u j e

podle § 312e odst. 3 tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) let**, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazuje do věznice **s dozorem**.

Jinak zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného **J. S.** **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2017 sp. zn. 34 T 16/2016 byl **obžalovaný J. S.** **uznán vinným** pokusem zločinu podpory a propagace terorismu podle § 21 odst. 1, § 312e odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění

novely provedené zákonem č. 455/2016 Sb., a **odsouzen** podle § 312e odst. 3 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře tří roků a tří měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazen do věznice s dohledem.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí věcí, které vydal při domovní prohlídce realizované dne 19. 7. 2016 v místě jeho trvalého bydliště na adrese [REDAKCE], konkrétně jednoho stolního počítače značky LENOVO, výrobního čísla [REDAKCE]; jednoho externího pevného disku značky WESTERN DIGITAL, S/N [REDAKCE], a jednoho mobilního telefonu značky EVOLVEO – DUAL, IMEI číslo 1: [REDAKCE], IMEI číslo 2: [REDAKCE], s paměťovou kartou micro SD a SIM kartou O2.

Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku bylo obžalovanému současně uloženo ochranné léčení psychiatrické v ambulantní formě.

Podle skutkových zjištění nalézacího soudu spočívala trestná činnost obžalovaného J. S. [REDAKCE] v tom, že jako státní občan pouze České republiky s trvalým bydlištěm na [REDAKCE], v místě tohoto svého bydliště poté, co na podkladě předešlého samostatného studia konvertoval k islámskému náboženství a postupně začal sympatizovat s ideologií a cíli radikální islámské teroristické organizace, označované jako Islámský stát, rozhodl se nejpozději koncem měsíce ledna 2016 vycestovat z České republiky na území Sýrie s cílem vstoupit do řad bojovníků Islámského státu, následně tam prodělat bojový výcvik a zapojit se aktivně nejméně jako bojovník do bojových akcí na straně Islámského státu, současně si byl vědom, očekával a přijal za vlastní, že v rámci bojových akcí Islámského státu jsou usmrcovány jiné osoby, tedy svou vlastní činností způsobí protivníkům Islámského státu zranění či smrt, kdy Islámský stát vyznává extrémní interpretaci islámu a islámského práva šaría, které prosazuje prostřednictvím svých členů zejména násilnými akcemi na jím protiprávně administrativně a vojensky okupovaných a ovládaných částech území suverénních států Sýrské arabské republiky a Irácké republiky (dále jen Sýrie a Irák) v příkrém rozporu se suverenitou a právním řádem těchto států, za použití násilných a teroristických akcí vede nábožensky motivovanou válku proti vládám uvedených států i jiným subjektům a osobám, zejména těm, které vyznávají jiná náboženství nebo islám v jiné podobě než té, kterou interpretuje Islámský stát, za účelem dosažení svého výše uvedeného cíle obžalovaný nejprve pomocí sociální sítě Twitter a internetu počal vyhledávat informace k Islámskému státu především se zaměřením na průběh výcviku bojovníků a dále možnost co nejjednodušeji odcestovat a kontaktovat na území Sýrie bojovníky Islámského státu, následně pomocí internetu vyhledat a naplánovat trasu své cesty z České republiky přes Turecko do Sýrie, dne 1. 2. 2016 v dopoledních hodinách pak z místa svého bydliště učinil u společnosti Student Agency k. s. se sídlem Brno, nám. Svobody 86/17, prostřednictvím webové stránky na adrese www.studentagency.cz rezervaci jednosměrné letenky pro svou osobu na lety společnosti Pegasus, a to na den 4. 2. 2016 s odletem z Prahy v 15.10 hodin a přiletem do Istanbulu v Turecku v 18.50 hodin a dále na den 4. 2. 2016 s odletem z Istanbulu ve 21.55 hodin a přiletem do Gaziantepu v Turecku ve 23.45 hodin, vše v celkové ceně včetně letištních tax a transakčních poplatků 3.990,- Kč, tuto částku téhož dne ve 12.56 hodin uhradil elektronicky platební kartou č. [REDAKCE], vedenou na jeho jméno, a letenky mu byly zaslány na jeho e-mail [REDAKCE], který zadal při rezervaci, současně prostřednictvím elektronické komunikace prostřednictvím společnosti Rentalcars.com rezervoval pro svou osobu v Gaziantepu v Turecku motorové vozidlo na dobu od 4. 2. 2016 23.45 hodin do 6. 2. 2016 12.00 hodin, s nímž chtěl v souladu se svým plánem po přiletu do Gaziantepu odjet

z letiště směrem k hranici Turecka se Sýrií, kterou hodlal v nestřeženém místě překročit, a na území ovládaném Islámským státem se chtěl v syrském městě Jarabulus přihlásit k jeho bojovníkům,

načež dne 4. 2. 2016 v 12.05 hodin odjel z Plzně vozidlem taxi na Mezinárodní letiště Václava Havla Praha, z něhož v 15.10 hodin odletěl letem číslo PC454 společnosti Pegasus do Istanbulu, odkud chtěl v souladu se svým plánem téhož dne v 21.55 hodin pokračovat letem č. PC4456 společnosti Pegasus do tureckého města Gaziantep a následně odtud pronajatým vozidlem do syrského města Jarabulus, avšak na letišti v Istanbulu byl ještě dne 4. 2. 2016 kontaktován tureckými bezpečnostními orgány a při pohovoru s nimi vyjevil svůj výše uvedený cíl, připojit se k Islámskému státu, proto byl zadržen a dne 5. 2. 2016 letecky deportován z Istanbulu zpět do České republiky,

přičemž Islámský stát je mimo jiné označen rezolucí Rady bezpečnosti OSN číslo 2249 ze dne 20. 11. 2015 za teroristickou organizaci, má řádově desítky tisíc aktivních členů, jeho konečným cílem je za užívání násilných a teroristických metod i akcí, které se často vyznačují plánovitostí a koordinovaností, vytvořit rozsáhlý státní útvar – sunnitský chalífát, ideologicky vycházející z extrémní interpretace islámu a islámského práva šaría a teritoriálně zahrnující mimo jiné celé území suverénních států Sýrie a Iráku, a na územích, která aktuálně ovládá, se Islámský stát sám deklaruje jako chalífát s funkčními vnitřními hierarchickými mechanismy, zajišťujícími jak vlastní činnost samotné extrémistické teroristické organizace, tak správu obsazených území,

t e d y : dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání zločinu spočívajícího v tom, že jako osoba, která je občanem České republiky, by vycestoval do jiného státu, jehož není státním příslušníkem a v němž nemá povolen trvalý pobyt, za účelem spáchání trestných činů, jejichž podstatou je, že pachatel v úmyslu poškodit ústavní zřízení Sýrie a Iráku, zničit základní politickou, hospodářskou a sociální strukturu Sýrie a Iráku a závažným způsobem zastrašit obyvatelstvo provede útok ohrožující život a zdraví člověka s cílem způsobit smrt a těžkou újmu na zdraví a takový čin spáchá jako člen organizované skupiny a způsobí jím těžkou újmu na zdraví a smrt, dále že pachatel v úmyslu poškodit ústavní zřízení Sýrie a Iráku jiného úmyslně usmrtí a konečně že pachatel se účastní činnosti teroristické skupiny, jehož se dopustil v úmyslu uvedený zločin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo.

Proti shora citovanému rozsudku Krajského soudu v Plzni podal obžalovaný J. S. ihned do protokolu o hlavním líčení **odvolání**, směřující proti všem výrokům soudu prvního stupně, a dále byl tento rozsudek v zákonné lhůtě napaden **odvoláním** státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni, podaným v neprospěch obžalovaného J. S. výhradně proti výroku o trestu, konkrétně proti uloženému trestu odnětí svobody.

Obžalovaný J. S. v písemném odůvodnění odvolání, které zpracoval jeho obhájce, advokát JUDr. Vojtech Dragún, nejprve reprodukoval jednání, jímž byl uznán napadeným rozsudkem vinným, nalézacím soudem použitou právní kvalifikaci, a uvedeným rozsudkem uložené tresty a ochranné opatření s tím, že s tímto rozsudkem **nemůže souhlasit**, pokud se týče závěrů o jeho **vině, resp. o uloženém trestu**, jelikož rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, trpí vadami, které by mohly mít vliv na jeho správnost a zákonnost.

Předně odvolatel uvedl, že k Islámskému státu se chtěl připojit ne z důvodů, aby se podílel na jeho teroristických aktivitách, ale jeho hlavním cílem bylo, aby byl sám usmrcen, ostatně jak ve své výpovědi v hlavním líčení upřesnil. Pohnutky, které ho vedly k této myšlence a k její realizaci, rovněž vysvětlil ve své výpovědi v hlavním líčení, tedy v inkriminované době pociťoval deprese a stavy úzkosti. Nemůže se tedy ztotožnit se závěry

napadeného rozsudku, že se chtěl v řadách Islámského státu podílet na jeho teroristické činnosti.

O příčinách svých stavů úzkosti a depresí se obžalovaný podle svých slov dověděl až v průběhu trestního řízení, zejména z obsahu znaleckých posudků a výsledku znaleců, že trpí schizoidní poruchou osobnosti, která je nevyléčitelná, nicméně její projevy jdou minimalizovat příslušnou léčbou. S ohledem na tato zjištění obžalovaný soudu navrhl provedení dalších důkazů, a to zejména znalecké zkoumání, zda u něho v inkriminované době nebyla přítomná porucha, jakou je autismus, resp. Aspergerův syndrom, pokud ano, tak jaký vliv by mohla mít na jeho rozumové a ovládací schopnosti v době spáchání posuzovaného jednání.

Soud prvního stupně tento návrh na doplnění dokazování zamítl jako nadbytečný, zejména pak z důvodů, že slyšení znalci z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie a psychiatrie se vyjádřili, že u obžalovaného se o autismus nejedná, jelikož v raném dětství tyto projevy zaznamenány nebyly. Odvolatel má za to, že soud přehlédl odpovědi znalců z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie a psychiatrie, že žádná vyšetření na autismus neprovedli a jejich závěr, že u obžalovaného se o autismus nemůže jednat, se jeví pochybným, když on ví a z jeho zdravotnické dokumentace je zřejmé, že ho dosud nikdo na autismus nevyšetřoval.

Tento postup soudu, spočívající v zamítnutí návrhu na doplnění dokazování v navrhovaném směru, je podle odvolatele **porušením ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu**, jelikož se jedná o objasnění podstatné okolnosti, která může mít podstatný vliv na posouzení věci, ukládání trestu, potažmo jeho trestní odpovědnosti, vše i v kontextu s již prokázanými skutečnostmi, jakými jsou zejména velmi podstatné snížení ovládacích schopností v době spáchání činů v důsledku schizoidní poruchy osobnosti.

Pokud se týče úvah soudu při ukládání trestu, zejména pak výměry trestu odnětí svobody, obžalovaný má za to, že soud sice měl dostatečně prokázány skutečnosti důležité pro rozhodování o trestu, vyjma nezjištěné skutečnosti uvedených shora v návrhu na doplnění dokazování, které by mohly mít zcela zásadní vliv při ukládání trestu, správně vyhodnotil okolnosti polehčující, okolnosti vývojové fáze trestného činu, kterým byl odvolatel uznán vinným, okolnosti zmenšené přičetnosti, přičemž dospěl k závěru, že s přihlédnutím ke všem zákonným hlediskům při ukládání trestu se jeví jako přiměřený trest odnětí svobody v délce tří let a tří měsíců nepodmíněně.

Odvolatel má ovšem za to, že krajský soud při ukládání trestu zcela **přecenil tzv. generální prevenci** na úkor všech okolností konkrétního případu, a tedy uložený trest odnětí svobody nepodmíněně, ve shora uvedené výměře, je **trestem nepřiměřeně přísným**. S přihlédnutím ke všem dosud zjištěným skutečnostem by se jako přiměřený trest, odpovídající všem zásadám při ukládání trestu, odvolateli jevil trest odnětí svobody nespojený s jeho výkonem, za současného uložení dalších přiměřených omezení ve zkušební době, spolu s trestem propadnutí věci specifikovaných ve výrokové části napadeného rozsudku a současného uložení psychiatrického léčení ambulantní formou. V této souvislosti obžalovaný předeslal, že i v současnosti má původní pracovní místo zachované, má vyřešenou otázku bydlení, zatím u matky, na adrese svého trvalého bydliště.

S přihlédnutím ke shora uvedenému obžalovaný **navrhl**, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací, podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), e) trestního řádu **zrušil** napadený rozsudek

Krajského soudu v Plzni a věc **vrátil** tomuto soudu s tím, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Státní zástupce odvolání, podané v neprospěch obžalovaného, jak již bylo uvedeno shora, výslovně zaměřil toliko proti **výroku o trestu odnětí svobody**. V této souvislosti v písemném odůvodnění podaného odvolání předeslal, že řízení před soudem proběhlo plně v souladu s procesními předpisy. Se skutkovými závěry, které z dokazování vzešly, a soud je promítl do popisu skutku ve výroku rozsudku, se státní zástupce zcela ztotožňuje.

Krajský soud v odůvodnění výroku o uložených trestech konstatoval, že jediná skutečnost, která výrazně zvyšuje závažnost projednávaného činu, je charakter Islámského státu, na jehož činnosti se chtěl obžalovaný podílet. Podle soudu jde o jednu z nejmilitantnějších, nejfanatičtějších a nejbrutálnějších islámských teroristických organizací, která je nebezpečná nejen pro státy, v nichž působí, ale pro celý civilizovaný svět.

Soud u obžalovaného neshledal žádnou z přitěžujících okolností podle § 42 tr. zákoníku. Naopak podle soudu obžalovanému polehčuje jeho dosavadní bezúhonnost a spolupráce s orgány činnými v trestním řízení při objasnění stíhaného jednání. Toto našlo svůj odraz jednak v podrobném doznání obžalovaného, a dobrovolném vydání věcí souvisejících se stíhanou trestnou činností. Přestože se obžalovaný v průběhu hlavního líčení ve své výpovědi snažil zpochybnit některé okolnosti vztahující se k subjektivní stránce stíhaného jednání, nemělo to podle soudu zásadní vliv na posouzení předchozího doznání jako polehčující okolnosti. Soud dále vzal v úvahu i tu skutečnost, že jednání obžalovaného dospělo pouze do stádia pokusu.

Po zvážení těchto okolností soud dospěl k závěru uložit trest odnětí svobody mezi pětinou a čtvrtinou zákonné trestní sazby, která v daném případě činí 3 až 12 let odnětí svobody. Soud dále zohlednil v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 tr. zákoníku skutečnost, že obžalovaný se stíhaného jednání dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti. Na tuto okolnost v rozsudku reagoval souběžným uložením ochranného léčení psychiatrického v ambulantní formě, což rovněž promítl do snížení výměry trestu odnětí svobody, a to těsně nad spodní hranici již uvedené zákonné trestní sazby.

Jako adekvátní uvedeným okolnostem soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání tří roků a tří měsíců. Užití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku, na základě něhož soud zařadil obžalovaného pro výkon trestu do věznice s dohledem, soud odůvodnil především osobnostní charakteristikou obžalovaného a skutečností, že dosud neměl střet s trestním zákoníkem. Zohledněna byla i ta skutečnost, že obžalovanému bude efektivněji umožněno podrobovat se psychiatrickému léčení. Uložení trestu propadnutí věci soud odůvodnil tím, že v zařízeních, kterých se tento trest týká, byly zjištěny soubory propagující a glorifikující Islámský stát. Tyto informace nepochybně přispěly k rozhodnutí obžalovaného vycestovat do Sýrie, připojit se k Islámskému státu a podílet se na jeho akcích. Tato zařízení a informace v nich uložené sloužila obžalovanému rovněž k plánování cesty a orientaci při této cestě.

Státní zástupce považuje trest odnětí svobody, uložený obžalovanému J. S. ve výměře 3 roků a 3 měsíců se zařazením pro jeho výkon do věznice s dohledem za **nepřiměřeně mírný**. Soud správně zohlednil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně odvolatel má za to, že při stanovení výměry trestu odnětí svobody přecenil doznání obžalovaného a opomněl zcela výjimečnou závažnost projednávaného jednání. Obžalovaný se

v přípravném řízení ke stíhanému skutku doznal, nicméně v průběhu hlavního líčení upravil svou výpověď ve vztahu ke svému záměru, kdy v zásadě popřel, že jeho úmyslem bylo bojovat za cíle Islámského státu v jeho řadách. Tato změna postojů obžalovaného, k níž soud sice nakonec při konstrukci skutkového děje nepřihlédl, má však svůj význam při posuzování náhledu obžalovaného na jím spáchané jednání.

Změna jeho výpovědi významně **oslabuje upřímnou lítost**, kterou obžalovaný nad svým jednáním dříve projevil. Aktuálně se zdá, že obžalovaný si dostatečně neuvědomuje nebezpečnost svého jednání, což zhoršuje i perspektivu jeho nápravy. Jeho doznání s ohledem na pozdější modifikaci nemůže být tak výrazně polehčující okolností, jak soud dovodil v rozsudku.

Soud také v úvodu pasáže odůvodnění, v níž se věnoval uloženým trestům, zmínil, že jediná okolnost, která zvyšuje závažnost projednávaného činu, je charakter Islámského státu. Tento fakt však podle názoru státního zástupce soud vzal do úvahy pouze částečně. Fenomén terorismu, který reprezentuje Islámský stát, se neustále geograficky rozšiřuje a teroristická hrozba se zvyšuje. Mění se způsoby boje této organizace, která se stále častěji uchyluje k zákeřným násilným akcím proti civilnímu obyvatelstvu ve státech, kde organizace otevřeně neoperuje. Stále častěji jsou takovými akcemi ohrožovány evropské země, do kterých se vrací přívrženci Islámského státu, kteří mají bojové zkušenosti z Iráku či Sýrie nebo v oblastech kontrolovaných Islámským státem prodělali teroristický výcvik. Tito tzv. foreign fighters, mezi které se chtěl zařadit i obžalovaný, jsou aktuální bezpečnostní hrozbou nejen pro země s početnou muslimskou menšinou, ale i pro země jako je Česká republika.

Typová nebezpečnost jednání obžalovaného je právě s ohledem na uvedené velice vysoká, jejím odrazem je ostatně sama skutková podstata § 312e odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a hrozící trestní sankce. Součástí boje proti terorismu, jehož se Česká republika účastní, musí tedy nutně být i generální prevence jako funkce trestů ukládaných pachatelům za trestné činy s terorismem související. Typovou nebezpečnost a závažnost projednávaného jednání soud podle státního zástupce podcenil a nedostatečně vyhodnotil při stanovení výměry trestu obžalovanému J. S.

Při zohlednění všech okolností předmětné věci se přiměřeným trestem odnětí svobody obžalovanému S. odvolateli jeví trest v trvání čtyř let, přičemž lze akceptovat zařazení obžalovaného do věznice s dohledem za užití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku, jak rozhodl a odůvodnil soud.

Na základě uvedeného státní zástupce **navrhl**, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací ohledně obžalovaného J. S. **zrušil** z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu napadený rozsudek ve výroku o trestu, a sám **rozhodl** v intencích podaného odvolání.

V zásadní shodě s podanými odvoláními se k věci vyjádřili v rámci veřejného zasedání, konaného odvolacím soudem dne 9. 5. 2017, jak obhájce obžalovaného J. S., advokát JUDr. Vojtech Dragún, tak intervenující státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze.

Vrchní soud v Praze v procesním postavení soudu odvolacího **přezkoumal** ve shodě s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu z podnětu obou podaných odvolání správnost, zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku soudu prvního stupně, proti kterým

jednotliví odvolatelé opravné prostředky zaměřili, a zabýval se rovněž postupem řízení, které vydání těchto výroků předcházelo.

Shledal, že Krajský soud v Plzni dospěl na podkladě trestního řízení, důsledně vedeného v plném souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu ke správnému, důkazně zcela podloženému závěru potud, že obžalovaný J. S. se jako trestně odpovědný pachatel, byť s trestní odpovědností sniženou v důsledku výrazného snížení tzv. ovládacích schopností, dopustil v době, na místech a způsobem, náležitě specifikovanými v rozsudečném výroku, úmyslného závadového jednání, bezprostředně směřujícího ke škodlivému následku konkretizovanému ve skutkové i právní větě oběma odvoláními napadeného odsuzujícího rozsudku.

V písemném odůvodnění svého rozhodnutí soud prvního stupně zejména na podkladě odborného vyjádření, zpracovaného Ústavem Blízkého východu a Afriky při Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, velmi přehledně a mimořádně instruktivně objasnil historii i současnost tzv. Islámského státu, jeho cíle a aktuální aktivity. Příležitostně také nalézací soud připomenul, že pro svou násilnou a extrémistickou ideologii, spáchané teroristické činy, útoky namířené proti civilnímu obyvatelstvu, porušování lidských práv a mezinárodního humanitárního práva, včetně útoků vedených na náboženském a etnickém základě, vyhlazování kulturního dědictví, kontrolu významných částí území a přírodních zdrojů Iráku a Sýrie a nábor i výcvik zahraničních teroristických bojovníků, byl Islámský stát rezolucí Rady bezpečnosti OSN číslo 2249 ze dne 20. 11. 2015 označen za teroristickou organizaci a globální a bezprecedentní hrozbu mezinárodnímu míru a bezpečnosti.

Zmíněná rezoluce současně důrazně odsoudila popsané aktivity Islámského státu a vyzvala členské státy, které jsou schopny tak učinit, aby v souladu s mezinárodním právem podnikly a koordinovaly veškerá potřebná a možná opatření, směřující k zabránění a potlačení jeho teroristické činnosti. Verifikovaným českým překladem textu uvedené rezoluce rovněž provedl krajský soud v rámci hlavního líčení řádně a plně zákonně důkaz, přičemž měl k dispozici i autentickou anglickou verzi.

Samotná skutková zjištění krajský soud správně vybudoval především na prvotní výpovědi a úplném doznání tehdy obviněného J. S., učiněné za přítomnosti obhájce v přípravném řízení, kdy se obviněný podrobně a logicky vyjádřil nejen k organizování a neúspěšné realizaci zamýšlené cesty do výcvikového střediska Islámského státu v Sýrii, zvaného Jarabulus, ale poměrně obsáhle hovořil rovněž o své motivaci a konkrétních důvodech této cesty.

Uvedená skutková zjištění přitom krajský soud přesvědčivě podpořil i dalšími důkazy, v písemném odůvodnění rozsudku podrobně reprodukovány.

V této souvislosti považuje odvolací soud za potřebné toliko podotknout, že nemá naprosto žádných výhrad ke zcela logickému postupu při hodnocení důkazů, na základě kterého nalézací soud dovodil a vysvětlil, proč uvěřil právě výpovědi obžalovaného, resp. obviněného z přípravného řízení a spolu s ostatními důkazy na ní vybudoval svá skutková zjištění, a proč nepřikládal dostatečnou důkazní váhu jeho výpovědi v hlavním líčení, zejména ohledně subjektivní stránky činu podstatně změněné.

Reálně dostupné důkazy, které bylo nezbytné provést v rámci hlavního líčení k tomu, aby nalézací soud spolehlivě zjistil skutkový stav, který by nezakládal důvodné pochybnosti,

tento soud zhodnotil jednotlivě, v jejich souhrnu, i ve všech vzájemných relevantních souvislostech tak, jak mu ukládalo ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, a tímto procesním postupem dostál i předpokladům, vymezeným rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR, publikovaným pod č. 53/1992 – I. Sb. rozh. trest.

Výhrady, uplatněné v tomto ohledu obžalovaným J. S. v písemném i ústním odůvodnění podaného odvolání, **neshledal** Vrchní soud v Praze **důvodnými**, včetně návrhu odvolatele, aby bylo dokazování doplněno jeho odborným vyšetřením a následně znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví klinické psychologie a psychiatrie zejména k otázce, zda u něho v kritické době nemohla být přítomna porucha zvaná autismus a návazně tzv. Aspergerův syndrom.

Aktuální judikatura, včetně nálezů Ústavního soudu, zakotvila zásadu, že dokazování v trestním řízení sice nemůže a ani nesmí být tzv. bezbřehé, zároveň však uložila povinnost nalézacímu soudu, event. soudu odvolacímu, aby vždy reagovaly na návrhy procesních stran na doplnění dokazování, a pokud jim nevyhoví, aby v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlily důvod tohoto procesního postupu.

V přezkoumávané trestní věci tak soud prvního stupně důsledně a odpovědně učinil a v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, proč zamítl návrh obžalovaného na doplnění dokazování shora uvedeným důkazem.

Také odvolací soud nemá pochyb o odborné erudici a znalecké způsobilosti znalců, kteří v řízení působili, ani o jejich nepodjatosti a nespátřuje žádný konkrétní důvod k pochybnostem o jejich závěru, že k dalšímu odbornému vyšetření a zkoumání obžalovaného J. S. **neshledali** opodstatnění.

Shora uvedeným správným a úplným skutkovým zjištěním i zákonu poskytl nalézací soud plně adekvátní právní vyjádření tím, pokud uvedené jednání obžalovaného J. S. posoudil podle aktuální právní úpravy jako pokus zločinu podpory a propagace terorismu podle § 21 odst. 1, § 312e odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění novely, provedené s účinností od 1. 2. 2017 zákonem č. 455/2016 Sb.

V odpovídajících pasážích odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně zevrubně a v zásadě správně rozvedl, proč právě tuto právní úpravu považuje jako celek pro pachatele příznivější. Odvolací soud se s úvahami a závěry soudu prvního stupně v podstatných ohledech ztotožnil a vzhledem k jejich výstižnosti na ně odkazuje.

Naproti tomu se odvolací soud téměř úplně ztotožnil s výhradami a argumentací státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni, uplatněnými v písemném odůvodnění podaného odvolání, a kreativně interpretovanými v rámci odvolacího řízení intervenující státní zástupkyní Vrchního státního zastupitelství.

Krajský soud v Plzni rozhodně nepochybil, pokud zhodnotil jako významný usvědčující důkaz výpověď a doznání tehdy obviněného J. S. z přípravného řízení, zjevně však skutečně nedocenil, jak dotýčný již v procesním postavení obžalovaného význam a hodnotu tohoto doznání v podstatné míře doslova devalvoval výraznou změnou své výpovědi v hlavním líčení.

Rozhodně tedy nebylo možné se přes tuto závažnou změnu postoje obžalovaného přenést hodnocením, že rezignace obžalovaného na doznání ohledně podstatné skutkové, v zásadě kvalifikační okolnosti, neměla podstatný dopad na přiznání polehčující okolnosti doznání. Rozhodně totiž není na místě zcela pominout skutečnost, že prakticky všechny ostatní skutkové okolnosti byly v té době již prokazovány vedle výpovědi obžalovaného dalšími důkazy objektivní povahy.

Pokud jde o osobu obžalovaného, navíc nebylo z pohledu ukládaného trestu namístě tak výrazně snížit výměru trestu odnětí svobody mimo jiné s poukazem na rozsah snížení ovládacích schopností a s tím souvisejícím výrazným zmenšením jeho přičetnosti.

Jak vyplynulo z vyjádření znalce v hlavním líčení, podobnými psychickými poruchami schizoidního rázu postižení jedinci mohou být podle okolností zcela zdatnými a dobře použitelnými vykonavateli rozkazů. Soudní praxe zná případy násilné trestné činnosti, kdy zmenšená přičetnost pachatele současně neznamenal zmenšení nebezpečnosti, resp. škodlivosti jeho činu pro společnost.

V této souvislosti přitom nelze přehlédnout, že delikt, jehož pokusem právem uznal krajský soud obžalovaného vinným, je závažným zločinem, u kterého zákonodárce povýšil přípravné jednání na dokonáný trestný čin, přičemž podle správných zjištění soudu prvního stupně obžalovaný J. S. naplnil znaky skutkové podstaty uvedeného deliktu tou nejzávažnější konkrétní formou, kterou aktuální trestní zákoník kodifikoval.

Jednání obžalovaného samozřejmě zůstalo ve stádiu pokusu, soud prvního stupně však právem v této souvislosti podotkl, že nedokonání činu bylo způsobeno okolností na vůli pachatele nezávislou, totiž tím, že turecké bezpečnostní orgány ho zadržely a deportovaly zpět do České republiky, čímž mu znemožnily pokračovat v realizaci jeho záměru.

Z pohledu tzv. typového nebo také druhového objektu skutkové podstaty toho kterého trestného činu je skoro nadbytečné připomínat, že se jedná o celospolečenské **zájmy**, chráněné prostřednictvím platného a účinného trestního zákona, resp. trestního zákoníku, prostředky trestního práva, především tresty a ochrannými opatřeními. V jednotlivých hlavách zvláštní části trestního zákoníku jsou takto rozděleny jednotlivé trestné činy do určitých skupin, tzv. hlav, které soustřeďují skutkové podstaty, chránící typově obdobné celospolečenské zájmy, zakotvené především v Ústavě, resp. Listině základních práv a svobod, která je součástí tzv. ústavního pořádku České republiky.

Trestní sazba, popřípadě tzv. rozpětí této trestní sazby je vodítkem pro posouzení a závěr, nakolik zákonodárce považuje individuální zájmy, resp. individuální objekt skutkové podstaty toho kterého trestného činu za hodné dostatečně účinné právní ochrany.

Při aktuálním výskytu protispolečenských jednání pro společnost zvlášť nebezpečných nebo při aktuální hrozbě možného ohrožení podobnými delikty, výrazně stoupá význam tzv. generální prevence, shora již vzpomenuté odvolatelem, ale i nalézacím soudem, představující ochranu celé naší společnosti a všech jejích řádných občanů před uvedenými riziky mimo jiné spravedlivým, zákonným, ale současně důsledným využíváním prostředků trestního práva, včetně rozpětí trestních sazeb při ukládání trestů odnětí svobody za takové trestné činy.

Krajský soud v podstatě z naprosto správného úhlu pohledu vážil i naznačenou otázku generální prevence, pokud však v rámci rozpětí odpovídající trestní sazby od tří do dvanácti

let, uložil obžalovanému J. S. trest odnětí svobody téměř na samé spodní hranici této trestní sazby, jedná se s ohledem na shora uvedené skutečnosti o trest nepřiměřeně mírný a odvolání státního zástupce je třeba v tomto ohledu plně přisvědčit.

Vrchní soud v Praze proto z podnětu tohoto odvolání napadený rozsudek krajského soudu podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu částečně zrušil, ovšem toliko v oddělitelném vadném výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. Všechny ostatní výroky ponechal jako správné a zákonné beze změny.

Protože pak odvolací soud mohl i v tomto ohledu bezpečně stavět na úplných a v zásadě správných skutkových zjištěních, a plně vycházet z důkazů zákonně provedených nalézacím soudem, postupem podle § 259 odst. 3, odst. 4 tr. řádu znovu sám ve věci rozhodl a dílčí nedostatky v napadeném rozsudku odstranil.

Odvolací soud samozřejmě při novém rozhodování o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu musel vycházet a vycházel z naprosto stejných obecných kritérií jako soud prvního stupně a odstranil toliko důsledky jeho shora uvedených dílčích opomenutí.

Ve srovnání s rozhodnutím soudu prvního stupně odvolací soud výměru nově uloženého trestu odnětí svobody zpřísnil, ovšem při akceptaci krajským soudem převážně správně zjištěných okolností, obžalovanému polehčujících, rovněž vrchní soud uložil obžalovanému J. S. trest odnětí svobody ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby, dokonce téměř v její čtvrtině.

Také odvolací soud aplikoval zmírňující ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku při rozhodování o způsobu výkonu nově uloženého trestu odnětí svobody, dospěl však k závěru, že náprava obžalovaného bude nejlépe zaručena nikoliv v nejmírnějším převýchovném režimu ve věznici s dohledem, nýbrž v poněkud přísnějších podmínkách ve věznici s dozorem.

Odvolání obžalovaného J. S. shledal odvolací soud s ohledem na argumenty shora uvedené nedůvodným a podle § 256 tr. řádu je proto **zamítl**.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** řádný opravný prostředek přípustný. **L z e** proti němu podat **d o v o l á n í**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání vymezuje ustanovení § 265f tr. řádu.

V Praze dne 9. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Tereza Petrová

Předseda senátu:
JUDr. Zdeněk Sovák v. r.